

som nu er blevet givet som faktisk og uimodsigeligt.

Indenrigsministeren: Det Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler stillede til mig, er næsten for stort til, at jeg saaledes kan besvare det uden videre, men jeg vil dog tilstaa, at det i alt Fald ved en overfladisk Betragtning forekommer mig, som om det vilde være en Umulighed at ordne Limfjordsfiskeriet ved Vedtægter. Jeg kan forstaa, at man ved Vedtægter kan ordne visse Ting, som have et mere begrænset Omraade og et vist Sammenhæng; men hvorledes man skal kunne ordne Fiskeriet fra Besterhavet til Kattegat ved Hjælp af Vedtægt, navnlig saaledes som Fiskeriet nu allerede er konstitueret med forskellige gennem Lovgivningen tilstaaede Rettigheder, det skal jeg ikke negte staar for mig i dette Dieblisk som næsten grændsende til det Umulige. At det ikke er nogen lystelig Opgave, hverken for Rigsdagen eller for Regjeringen at have med disse Fiskerilove at gjøre, behøver jeg neppe at opholde mig ved; men, naar man gjentagne Gange, og navnlig det ærede kongevalgte Medlem (Hofenorn-Teilmann), har ment det rettest nu at faae en ny jaghyndig Undersøgelse og derpaa en fuldstændig ny Lov, som saa skulde gjælde, om ikke for evig Tid, saa for et meget langt Tidsrum, da maa jeg dertil sige, at jeg ikke tror, at noget Saadant kan opnaas; thi hvad Saglundskaben angaar, da forekommer det mig, at begge de to Kommissioners Historie, som i den seneste Tid have været nedsatte for at undersøge dette Spørgsmaal, har viist, at Saglundskaben ikke er saa overmaade let at finde, og at den i alt Fald ikke er større, end at den Saglundskab, man troede at have, da man arbejdede paa Forberedelserne til Loven, kan forandre sig, næsten inden Loven er traadt i Kraft. Jeg siger neppe for Meget, naar jeg paastaar, at der fra flere af de ærede Medlemmer, som være med i Kommissionen i 1866, er fremkommet Yttringer og Tilstaaelser om, at de ved at syse mere med disse Sager ere komne til den Overbevisning, at det, de den Gang ansaa for rigtigt, ikke er det, og dette gjælder navnlig med

Hensyn til det Spørgsmaal, som her foreligger. Jeg tror derfor ikke, at der er nogen anden praktisk Vej at gaa end at holde fast ved Loven af 22de Marts 1867 og ikke altsfor let foretage Forandringer deri, men dog paa den anden Side, naar der foreligger vægtige Bidneshyrd om, at Forandring bør foretages, ikke sætte sig imod at foretage saadanne Forandringer, idet man bruger Loven af 1867 som Grundlag. Jeg ser i det Mindste ikke, at der for Dieblisset er nogen anden Vej. Der er jo for Dvrigt i de Forslag, som foreligge fra det ærede Flertals Side, givet Anvisning paa, at lade adskillige af de Spørgsmaal, som nu ere fremkomne, blive ordnede ad administrativ Vej, og ligeledes indeholder selve Loven paa flere Punkter Bemyndigelse til at ordne visse Spørgsmaal ad administrativ Vej, og dette tror jeg man skal benytte i saa stort Omfang som muligt. Jeg kan derfor ikke Andet, end anbefale det høie Thing at tage dette Forslag, der saa at sige synes støttet fra alle Sider undtagen af det ærede Medlem, som udgjør Mindretallet her i Thinget, og ligeledes af et Mindretal i det andet Thing. — Der er reist Spørgsmaal om Betydningen af Erklæringen fra Fuur. Jeg veed ikke, om den ærede Dødfører for Flertallet skulde have Midler i Hænde til at paavise Rigtigheden af, hvad han sagde, men jeg vil sige, at jeg her har liggende for mig en Notits, som er givet mig i Ministeret, og hvori det udtrykkelig staar, at de unge Fiskere senere, efter at Erklæringen var afgiven — den blev nemlig væsentlig givet af de gamle Fiskere — aabenbart vare stemte for Forbudet mod en ubegrænset Brug af Slyndersnorvaad hele Aaret rundt. At Fuur for Dvrigt har en saadan Velggenhed med Hensyn til Fiskeriet paa Limfjorden, at den maa siges at være særlig begunstiget i saa Henseende, kan jo neppe benegtes, men jeg tror heller ikke, at man kan benegte, at den større Del af de Fiskere, der saa at sige „sværme“ om paa Limfjorden, have hjemme paa Fuur, saa at jeg tror, at man ikke kan drage nogen sikker Slutning af Udtaleser fra Fuur eller fra de Resultater, som Fiskere paa eller fra Fuur maatte opgive.